

— Рекомендую оформити. Незамінний, дуже цінний спеціаліст!
— Мабуть, знову протаскуєте друга по старій роботі?
— Та що ви? По якій роботі? Він недавно з тюрми вийшов.

п е р е ц ь

Мал. С. САМУМА

СЛОН НА БУДІВНИЦТВІ

(БАНКА)

Слону
Довірили посаду керівну:
У лісі доручили будівництво.
І Слон узявся за керівництво.
Щоб навести порядок в колективі,
До дисципліни приучити всіх,
Щодня писав по директиві:
«Ждать дальших директив моїх,
Коли роботу починати вам.
Я всім команду дам!».

На тиждень тричі викликав бобрів,
Нарад десятків п'ять провів
(Одні — за планом, ті — позачергові),
Поставив завдання, вказівки дав,
Відзначив хиби, на недоліки вказав...
А діла щось не видно на будові:
Ось-ось уже закінчиться сезон.

Та все «розкачується» Слон.
І раптом наче вдарив шквал:
Щоб виконати план квартальний,
Слон об'явив аврал,
Мовляв, проводим «місячник ударний».
І хист свій проявив:
Тріщать надривно апарати,
На ноги піднято всі штати,
Мобілізовано увесь актив
Від зайчиків до скромних їжаків.
Наш Слон забув дітей і вихідні,
Він тижнями не спить, не доїдає,
А з ним весь колектив і ночі й дні
Ні сну, ні спокою не має...
Минув квартал,
Скінчивсь аврал,
І Слон мій знову засідає.

Я був недавно на одній будові,—
Керівники її — рідня Слонові.

— Ех, даремно я не прислухався до голосу мас. А то ж
голос виборців...

Здоровенькі Були!

Лист Я. К. ЛИСЕНКОВІ,
що проживає і керує у Рава-Руському районі,
Львівської області

Вельмишановний Якове Кириловичу!
Прошу терміново відповісти мені на такі запитання:
1. Хто ваші друзі?
2. Де вони працюють?
3. Їхні прізвища, імена та по батькові?
Дуже мені хочеться і про них сказати своє слово, кортить мені прославити їхню добру душу, їхню непохитність і відданість високим принципам дружби.
Повірте мені — не кожному щастить знайти таких друзів-товаришів.
Пригадайте, Якове Кириловичу, осінь 1952 року! Це була тяжка, я б сказав, трагедійна пора у вашому житті.
Тієї осені Головне управління спиртової промисловості західних областей України зняло вас з поста директора спиртозаводу «Реста» і віддало до суду. Може й не вдалося б воно до такого крутого заходу (в управлінні сидять люди смирні), але іншого виходу вже не було. Справа в тому, що слідчі органи викрили на заводі цілу зграю хапуг, махінаторів, розкрадачів спирту. Справа в тому, що кожен з учасників цієї зграї був або вашим родичем, або найближчим дружком-поплічником.
Діяла ця зграя на заводі протягом довгих років, діяла безцеремонно, нахабно, серед білого дня. Розікрала ця зграя на сотні тисяч карбован-

ців спирту й іншого державного добра. Лев'яча доля краденого перепала, звичайно, на вашу долю.

Хочеш, не хочеш, а довелося керівникам управління сказати:
— Іди, іди, Якове, з хати! Іди, хай тобі грець! Іди й сідай на лаву підсудних, а то ще нам за тебе влетить.

Защеміло ваше серце, потемніло в очах, і ви пішли... в Рава-Руську. На душі творилося таке чортівня, що хотілося завити по-вовчому й тікати світ за очі. В кожному зустрічному вам вживався то прокурор, то слідчий, то суддя.

На якусь мить здалося навіть, що йдете ви не тротуаром районного центра, а тюремними коридорами, а в руках теліпається не колишній директорський портфель, а клунок з сухарями й салом, наготовленими в далеку етапну путь.

«Друзі виручать, — жевріла десь в глибині свідомості рятівна думка. — Не може бути, щоб не виручили. В тебе ж вірні, надійні, перевірені на чистому спиртї друзяки!»

Але рятівна думка швидко згасала, а голос подавала вже інша, чорна, як ніч, зловісна думка:
«Не виручать! Побояться! Ти ж весь у злочинах, як у реп'яхах. Посадять тебе, голубе, і надовго посадять!»

З цією тяжкою думкою почвалили ви в район розташування рава-русських районних організацій...

На закінчення скажу. Назад ви поверталися бадьорим кроком, весело розмахували портфелем і не здавався він вам більше етапним клуном з сухарями і салом, і вам хотілося співати, танцювати й гукати: «Ага! Де ще є такі друзі-приятелі, як на рава-русській землі? Ніде немає таких друзів-приятелів!»

Що правда, то правда. З 31 серпня 1952 року друзі-приятелі посадили вас на пост заступника голови Рава-Руського райвиконкому. Та, думаю, що не надовго. Скоро вибори!!!
Привіт вам і вашим друзям-приятелям од усього серця.

ВІД ВАШОГО

Перець

Спочатку про ягоди, а потім уже і про фрукти.

Розбитому чоловічкові Мироновичу Я. Г. доручили заготовляти клюкву. Подався він у Ровенську область і розгорнув там бурхливу діяльність. Не шкодував Миронович ні власних сил, ні державних грошей, і заготовлена ним ягода була дорожча від лимона. Дійшла про це чутка аж до самого Чорного моря, до міста Одеси, де міститься «Укрконсервтрест».

— Оце так клюква! — сказав керуючий трестом т. Жила і видав наказ № 119 про зняття Мироновича з роботи. А через півтора місяця той же таки т. Жила написав нового наказу № 199 і запропонував керуючому заготзбутконторою тресту т. Кулакову вмотити Мироновича на нову посаду, а на яку саме, то він не знав, а тому Кулакову написав: «На ваш розсуд».

Кулаков, поглянувши на Мироновича, зразу ж наказав йому їхати у Кам'янець-Подільську область, на Летичівсько-Михайлівську заготівельну базу.

— Оце так клюква! — подумав Миронович, коли йому сказали, що віднині в його розпорядженні буде сім заготівельно-перевалочних пунктів. І розгорнув він ще бурхливішу діяльність, але вже не біля ягід, а біля фруктів. Діяти він міг легко, бо потрапив у компанію таких же «фруктів», як сам. Завідуючий заготбазою Собко М. І. і головний бухгалтер Рижий Ф. Є., до яких потрапив Миронович, один одного були варті.

І от ці «фрукти» почали робити всілякі махінації з фруктами. На перевалочній базі на станції Коржівці, де завідуючим був Собко Я. І., спеціалізувалися на сушінні. Писали, що заготовляли свіжі яблука і пересушували, а насправді купували готову сушину. Наслідки цієї махінації неабиякі — всушили 70.669 карбованців державних грошей. База заготовляла фрукти нижчих сортів, а відправляла їх, як першосортні. Збитки від цього сягнули 523 тисяч карбованців. Фрукти розкрадали, роздавали, псували і списували.

Дванадцять шахраїв на одній базі розікрали 520 тисяч крб. і завдали збитків на 771 тисячу крб. Орудували вони не день, не два, а кілька років. Як же так сталося, що їх своєчасно не викрили? Не викрили, бо не хотіли. Директор заготзбутконтори «Укрконсервтресту» Кулаков і головний бухгалтер Пронман думали не про те, щоб зловживання виявляти, а про те, як би їх приховати.

Час добре потрусити оце дерево, яке «Укрконсервтрестом» зветься! З нього ще не один такий «фрукт» упаде...

С. МЕТЕЛИЦЯ.
Л. ГРОХА.

Один у полі не воїн — це раз. Гуртом і кашу добре їсти — це два. Гуртом і батька легше бити — це три... Цю народну мудрість по-своєму розуміє Г. О. Печуриця — директор Чернігівської обласної друкарні. Він вирішив, що гуртом, насамперед, державу легше обкрадати й кінці у воду ховати. Печуриця влаштував у друкарні племінницю, племінника, братового племінника, сестру дружини, свого рідного братика, чоловіка племінниці, чоловіка сестри, дочку жінчиної сестри.

«Де згода в сімействі — там мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона...»

Але для того, щоб люди були справді щасливі, треба задобрити свого начальника, щоб були мир і тишина, і ніякої тобі критики ні знизу, ні зверху.

А безпосередній начальник у Печуриці — М. З. Цитльонюк — начальник обліграфвидаву. Крім того, що Печуриця щорічно видає начальникові з директорського фонду грошки «на лікування», він залучив до своєї сімейки зятя, чоловіка племінниці, дружин двох братів Цитльонюка.

Завдяки цим ефективним заходам начальникові таки заціпило і він мовчить.

А Печуриця живе й веселиться! Він тримає на зарплаті в Києві «штотвахачем, замовлень та паперів збирачем» спекулянта М. П. Ланда, який возить до Чернігова папір, цукор, оселедці, макарони, а назад привозить гусей, яблука і т. п. Лічиться цей діляга у штаті друкарні то «обліковцем», то «начальником постачання», то «майстром друкарського цеху». Насправді ж це — темних, комбінаційних справ майстер...

Інженерів облкомунгоспу Азбелю Печуриця виплачує з 1946 року ставку то «інспектора», то «зав. виробництвом», то «інженера техконтролю». Всього цей інженер урвав понад 40 тисяч карбованців.

12 тисяч карбованців «заплатив» Печуриця за мідні болванки вигаданим, «мертвим душам», зліпивши для видачі цих грошей фіктивні документи.

Гендлює Печуриця фондовою цеглою: 3.000 штук віддав секретареві парторганізації друкарні Чаві, щоб той кризь товсті стіни власного будинку не бачив злочинів директора; 1.000 — обміняв на сіно; 250 — підкинув братові і т. д.

Усім уміє догодити Печуриця. Обводить кругом пальця короткозорих і довірливих.

І тому в Чернігові спокійно дивляться, як працює його сімейна ненажерлива «ротація»...

П. РЕПІН.
М. КАРПОВ.

СУВОРИЙ ВИРОК

Розкрадання та розбазарювання громадської худоби часто приховують фальшивими актами про падіж.

Мал. БЕ-ША

— Рішенням розкрадачів колгоспної власності, корова Квітка засуджується до падежу через зарізання!

ЧЕРЕЗ ТАКІ ЛІКИ — ПРОПАДУ НАВІКИ

(Скарга трактора «НАТІ» № 13)

Весело працював я на полях колгоспу ім. Ворошилова. За літо виорав 947 гектарів. Восени відчув, що слабію, а роботи ж хочеться, а роботи ще багато... Аж чую, каже мій бригадир: «Не журись, старий! Ось відремонтуємо тебе і знову будеш бігати, як молодий».

Фиркнув я на радощах і подався до майстерні Дар'ївської МТС. Зустрів там мене головний механік Сковородько Михайло Єремійович, уважно оглянув, вислухав і каже: «Та йому мало що й роботи треба. Відремонтувати до 30 жовтня — і на поле! Нехай оре на зяб!»

У мене від радощів аж іскри спалахнули в циліндрах. Та передчасно я радів... Почали мене не ремонтувати, а катувати. Спершу відібрали у мене каретку і віддали її тракторові № 1. Потім забрали фрикційний вал. Далі виняли з мене вісім підшипників № 410, а після всього зняли й голову блока і поставили її на трактор № 6.

Видно, немає у Сковородька серця, коли він зробив з мене, працюючого трактора, безнадійного інваліда. Та хіба тільки з мене? Перепадає тут нашому братові! Хочеться спересердя так загуркотіти, щоб аж в управлінні МТС Міністерства сільського господарства почули, та не маю тепер голосу...

Записав Г. ОВЧАРЕНКО,
бригадир тракторної бригади № 4.

Херсонський район.

ЗЛАТА СІ

Не так давно в столиці Японії знялася метушня. Там витягли з нори старого шакала Маморо Сігемицу і з усіх сил почали його скребти, чистити та пудрити, почали доводити всім, що він єдина надія японської нації, що тільки він (і ніхто більше) зможе позбавити країну вранішнього сонця від теперішніх і прийдешніх бід.

До плечей старого пророка японського імперіалізму почали наспіх пришивати крила миролюбного ангела-охоронця, забувши і про войовничі промови Сігемицу в парламенті, і про його нахабну, агресивну поведінку під час конфлікту біля озера Хасан, і про його активну роль в окупації Манчжурії та Північного Китаю. Навіть провокаційну, злочинну політику Сігемицу під час другої світової війни новоявлені біографи «ангела-охоронця» намагаються тепер видати за політику «миру та спокою в усьому світі».

19 листопада 1948 року Міжнародний військовий трибунал у Токіо засудив одного з головних військових злочинців другої світової війни Сігемицу до тюремного ув'язнення. Здавалося,

що прийшов кінець кар'єри цього політичного ділка, друга Гітлера і Гімлера, відданого служаки концернів Міцуї і Міцубісі. Здавалося, що нехай у комфортабельній, та все ж таки тюремній камері, закінчить своє життя натхненник японських агресорів.

Та ось прийшло 15 березня 1952 року. Цього дня токійське радіо повідомило, що «ближчим часом буде відновлений у правах Маморо Сігемицу».

Чекати «ближчого часу» довелося лише один день. Назавтра японський уряд оголосив амністію, та не лише Сігемицу, а ще двом тисячам колишніх офіцерів та військових чиновників. Вийшовши з тюрми, Сігемицу заявив репортерам, що відновлення його в правах «забезпечено підтримкою співчуваючих в середині країни і закордонних друзів».

Ніхто в цьому й не сумнівався! Адже заправила сімейних концернів Міцуї і Міцубісі давно вже побивалися за своїм консультантом по закордонних справах. А «закордонні друзі» — теж відомі. Першим другом виявився Ллойд Морган — юрисконсульт автомобільної фірми в місті Кобе. Треба сказати, що юриспруденція у Моргана — заняття побічне. Основна його професія — агент американського федерального бюро розслідувань. Він же — друг посла США в Японії містера Мерфі.

Вийшовши із в'язниці, Сігемицу заявив, що він «не має наміру виходити на арену політичного життя», а вже через тиждень старий хижак виширив свої гнилі зуби. У газеті «Юміури» з'явилася стаття Сігемицу, в якій він заявив: «Засудження мене, як воєнного злочинця, було однобічним заходом, прийнятим однією країною-переможницею. Настав час змити сліди поразки».

Внутрішні і закордонні друзі зразу ж почали допомагати Сігемицу «змивати сліди». Наперед вони протоптали йому стежку на політичну арену. Вже в червні Сігемицу було обрано президентом так званої прогресивної партії. (Можна уявити, що являє собою партія, на чолі якої стоїть палій війни).

У середині минулого року токійське радіо почало посилено вихвалити Сігемицу. Навіть неуважні слухачі помітили, що ці вихвалання мають китайський ухил. Ворога китайського народу змальовували щирим поклонником китайської класики, поезії і, особливо, каліграфії.

Для більшої переконливості згадали, що й батько Маморо теж свого часу захоплювався китайською літературою.

Прах предка потривожили не випадково. Нащадок в цей час їздив по країні в зв'язку з передвиборною кампанією до нижньої палати японського парламенту. Несподівано відкрита спадкова любов до Китаю була причиною для маси виборців, які щиро бажують жити в дружбі із своїм великим сусідом.

Поки радіо та газети, забувши про злочини Сігемицу, вихваляли його заслуги, він виголошував промови, в яких викладав політичний курс своєї партії. Більше всього промовець натискував на питання незалежності Японії. Та дивно: він не вимагав, щоб США вивели свої війська з Японії, а доводив, що країна «повинна мати силу для самозахисту».

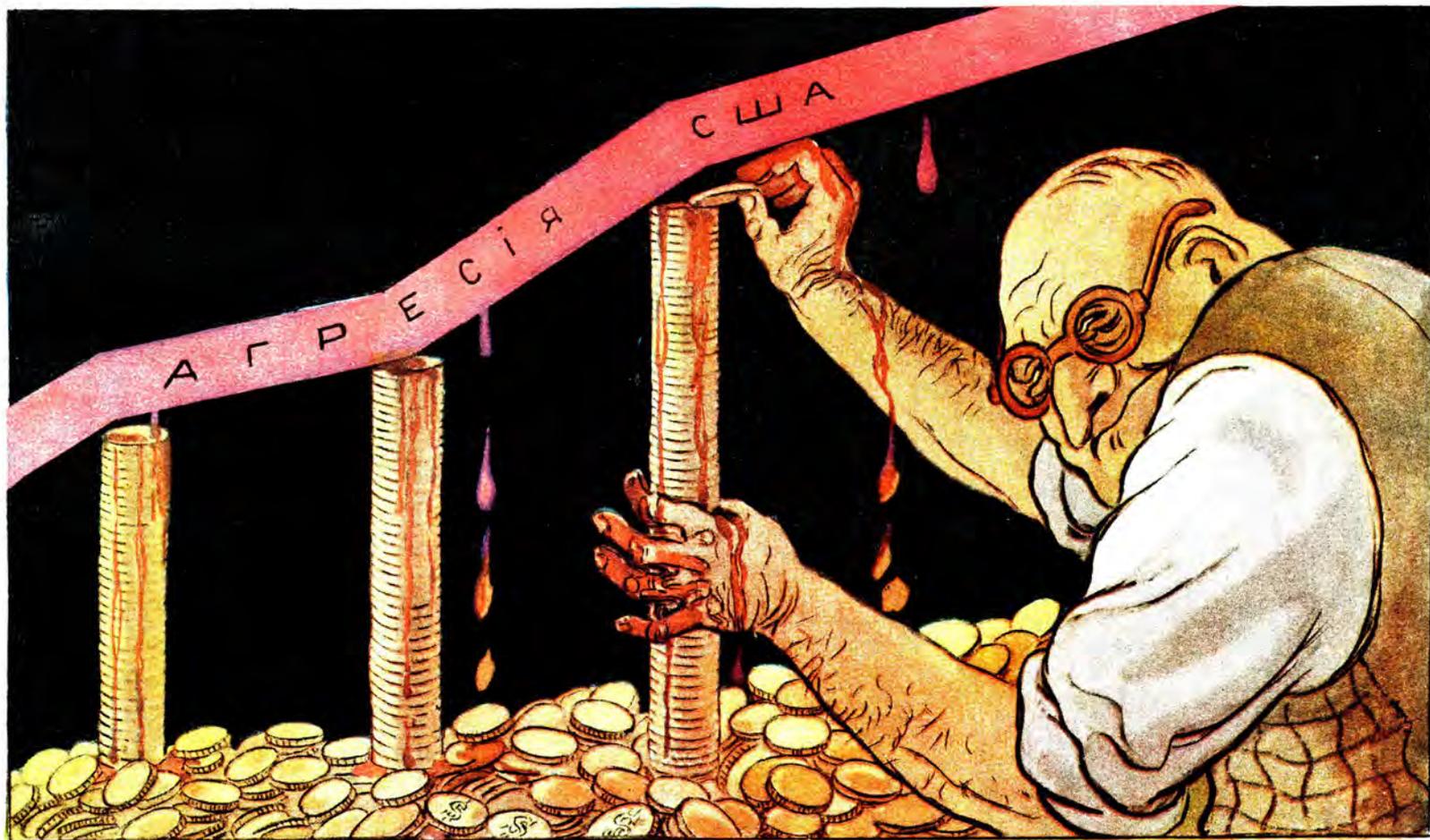
Недарма ж то кажуть: — На чьому возі їдеш, того й пісню співай!

Та не допомогло бабі й кадило, коли бабу сказало. На виборах до нижньої палати парламенту партія Сігемицу одержала мандатів удвічі менше, ніж сподівалася. Верх взяли так звані «ліберали» на чолі з Іосідою.

Сігемицу поки що залишився в резерві. Та, видно, ненадовго. Агентство «Кіодо Цуан» якось повідомило: «Сігемицу мав побачення з послом США Мерфі. Обидва співрозмовники залишилися дуже задоволені зустріччю, якій всі спостерігачі надають великого значення щодо дальшої кар'єри Сігемицу».

На Сході є приказка: «Навіть із живого шакала не зробиш опудала лева». Із палія війни — не зробиш друга японського народу. Як би не старалися агенти Білого дому, а тавра військового злочинця із Маморо Сігемицу вони не змиють.

Мал. К. АГНІТА

КРИВА ВА ПРИБУТКІВ

ДОБРЕ ЗНАЄ, ТА МОВЧИТЬ...

ТОРІК начальник будівництва Ізмаїльської МТС (Суворовський район на Ізмаїльщині) Багатчук Василь Іванович хапонував дві автомашини лісоматеріалів. В МТС учинився великий шум. Довелося повернути матеріали. Не червоніючи і не кліпаючи очима, Багатчук бовкнув:

— Подумаєш... Нічого я не крав. Матеріали завезли до мене на квартиру помилково...

І все помаленьку всухло.

Згодом Багатчук, мабуть, теж помилково, поцупив зі складу «Бавовнопостачу» триста метрів труб, вирішивши обладнати водопровід у своєму десятикімнатному палаціку, який він закінчує споруджувати в Ізмаїлі.

Через півмісяця Багатчук помилково потяг з МТС 6 віконних рам і двоє дверей.

Дуже часто «помиляється» цей Багатчук! Під його керівництвом в МТС побудували два будинки. Здали в експлуатацію. Через два місяці було виявлено купу «помилочок» — довелося будинки ремонтувати. На 20 тисяч карбованців набралася роботи!

Керівники МТС кілька разів зверталися в Суворовську район-

ну міліцію. Міліції, видно, ніколи... Подзвонили прокуророві району Рокогону: «Рятуйте нас! Багатчук розтягне всю станцію!»

— Не хвилюйтесь! — утішив Рокогон. — Він у вас хороший парнище... Я все знаю.

Правильно сказав прокурор! Все він знає, все, крім своїх прямих обов'язків... Інакше — не мовчав би.

ВЕСІЛЛЯ БЕЗ ПОХМІЛЛЯ

БУЧНЕ весілля справив недавно голова виконкому Чернівцької районної Ради т. Ципцюра, видаючи заміж свою дочку. Давненько не бачили на Вінниччині такого розмаху. До весілля готувався весь районний центр. Особливо бурхлива підготовка розгорнулася у місцевій торговельній мережі. Голова райспоживспілки т. Гринько дав наказ підлеглим: зібрати на подарунок молодим 1.500 карбованців... Дехто пробував заперечувати, але Гринько насаврився на вільнодумців: «Ципцюра не тільки мій, але й ваш голова».

Гринько не без причини упадає біля «свого голови». Не трудами праведним збудував собі голова райспоживспілки будинок кам'яний. Про його шахрайські махіна-

ції чимало говорилось, але діло до кінця ніколи не доводилось...

Весело живе Гринько! Крутиться, як дзига, — встигає на всі весілля, на всі сімейні торжества місцевих керівників.

Ой, щось дуже загулявся чоловік!

ЦЮКНУЛИ...

ВЕСНОЮ минулого року голова колгоспу ім. Ворошилова т. Дрозд зайшов до завідуючого Хотінським (на Сумщині) райвідділом сільського господарства т. Артемова і між ними відбулася така розмова:

— Дозвольте цюкнути?! — сказав Дрозд.

— Не дозволю! — категорично відповів Артемов.

— Місток провалився, — благально промовив Дрозд.

— На місток можна, — погодився Артемов. — Але не більше п'яти дерев. Не більше!

Містка і досі не відремонтовано. А скільки з того часу знищено дерев в лісопарку Хотіня! Цюкають по старих деревах, цюкають по молодих, ще й пояснення дають: «Старі дерева рубаємо, щоб не затіняли молодих, а молоді, — щоб було куди падати старим».

Лісопарк — прикраса райцентра. Його добре видно з вікна кабінету голови виконкому т. Василя. Та не бачить він, як з кожним днем рідшає цей парк. За парком не бачить зрубаних дерев!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Цікаво, хто написав цю замітку?

— Хоч і про мене, але сильно написано...

— Приємно було б знати, хто це в нас такий дотепний фейлетоніст? Це ж справжній талант!

— Дякую за високу оцінку...

— А, так це ви написали?! Ну, знаєте, з такими здібностями вам у нас не місце...

ПІДЛАБУЗНИК НА РОЗПУТТІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Іван Іванович повернули направо, Петро Сидорович — наліво, а мені — хоч розірвись...

пером не перас

В УЖГОРОДІ —

БУЗИНА

Хто не знає «Калинового гаю» — цієї життєрадісної, веселої комедії? Всі знають. Та не всім відомо, яка сумна комедія з «Калиновим гаєм» розігралася в обласній газеті «Закарпатська правда»...

Почалася вона дуже просто.

Видавництво «Радянська школа» видало «Вибрані п'єси» О. Корнійчука в перекладі на угорську мову Л. Шандора.

«Закарпатська правда» вмістила рецензію на цю книгу. Автор рецензії Л. Асталош прийшов до переконливого висновку, що «недосконалість перекладів — очевидна» і тому «переклади не потребують ніяких коментарів». «Інколи просто дивує та вільність, — сказано в рецензії. — з якою Л. Шандор орудує словами... Назву п'єси «Калиновий гай» перекладає «Бузиновий гай»...

Це справді дивно! Але це ще не все.

«Закарпатська правда» виходить двома мовами — українською і угорською. Довелося редакції перекласти рецензію на угорську мову.

І тут вона перевершила самого перекладача невдачу.

«Інколи просто дивує та вільність, — читаємо в перекладі рецензії, — з якою Л. Шандор орудує словами... Назву п'єси «Кленовий гай» він переклав так: «Бузиновий гай».

Словом, чим далі в гай, тим більше дров. Редакція газети заблудила між трьома деревами — калиною, кленом і бузиною.

— В неприємну «хвазу» потрапили! — сказав би голова колгоспу Іван Петрович Романюк.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Можу, Грицю, влаштувати тебе в своє управління, але роботи малувато. Самому нічого робити...
— А я на більше й не претендую...

АЖ НЕБЕСАМ ЖАРКО!..

У залізничному цеху заводу «Запоріжсталь» вирує-кипить робота.

Кипить — у прямому розумінні слова. Стоять на рейках паровози, киплять, шиплять, випускають у небо густі клубки пари.

Стоїть у своїй конторці начальник залізничного цеху т. Мармур і пильно придивляється, чи робиться від цього небові жарко, чи ні.

Колись він власною рукою підписав графік руху поїздів. Підписав і тут же, мабуть, подумав: «Я тебе породив, я тебе й уб'ю».

Подумав чи не подумав, але убив. З того часу поїзди з вантажами для великих будов затримуються транспортним цехом. Стоять поїзди на перегонах, стоять біля світлофорів, стоять на станціях. Із станції «Мартени»

до станції «Східна» — 4 кілометри. Паровоз № 10-146 недавно подолав цю відстань за... 9 годин з гаком. 9 годин він небо грів і де-в'ять хвилин їхав.

Потрібні були паровози для вивезення гранульованого шлаку. Послали заявку транспортному цехові.

— Не дам! — відрубав т. Мармур.

І не дав. А через це на довгий час затрималася робота. Простояли десятки робітників.

Так трудиться начальник залізничного цеху т. Мармур.

Працює, аж небесам жарко!

І. ЯКОВЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. БЕ-ША

ПИСЬМЕННИК (до негативного типу).— Ну куди ти в такому вигляді в роман прешся?

— Дай я тебе спочатку причешу...

— Припудрю, пригладжу...

— А тепер, будь ласка, і в роман можна!

Аполлон ВЕРШОК

КОЛИСКОВІ ПЕРЕСПІВИ

КОЛИСКОВА-ТРУБОПРОКАТНА

(З Петра БІБИ — автора книги «Великий почин»)

Спи, дорогий нащадку, Слухай трубопрокатну! Сплять у цю ніч машиністи, Техніки, мотористи, Механіки, лаборанти, Конструктори, лікарі, Бачать всі сні на карті Нікополь —

на Дніпрі!!! Судна в морі ширяють, А на них і не знають, Що голкою проти хвороби Лікар уколи робить. Треба, дитинно, знати: Теж — із мого прокату! Спи, дорогий нащадку, Слухай трубопрокатку. Читачам, Слухачам і тобі — Буде всім по трубі!

КОЛИСКОВА-БЕРЕСТКОВА

(З П. УСЕНКА — автора вірша «На лісосмузі»)

Спи, засни, малий синок, Б'ються кібці в бересток.

Б'ються кібці в бересток, Мостять гнізда для діток.

Спи, засни, малий синок, Липень. Спек. Холодок.

Б'ються кібці в бересток, То в наліну, то в дубок.

Спи, засни, малий синок. Молодий росте лісок. Б'ються кібці в бересток... І так далі, мій синок!

КОЛИСКОВА-ПРОГРАМОВА

Обговорена і прийнята одногосайно на засіданні комісії дитячої літератури СРПУ.

Спить, чорняві і русі,— Ходить сон-дідуган. Ваші мами й татусі Обговорюють план.

На книжковому ринку Буде все, малюки: Іваненко в «Барвінку» Надрукує казки.

Всі ми вносим по внеску — В широчезний наш план: Знову казку на п'єску Переробить Шиян.

Синьоокі і карі, Люлі, люлі, агу!.. Ми готуєм сценарій Про бабусю Ягу.

Компанієць поемку Скомпонує за день. Принесе в оберемку Кульськя в'язку пісень.

Цит'єте, плакати годі, Сон вам спокій несе. Скажемо дяді Неході — Він напише про все.

Без ніякої знижки Про звірятко одно Запланована книжка В Копиленка давно...

Не печальтесь всує, Тут немає оман. Ми усе зафіксуєм І поставимо в план!

На Республіканській виставці образотворчого мистецтва було представлено багато творів художників-сатириків. Критики-мистецтвознавці обходять їх мовчанкою.

Мал. Л. КАПЛАН

БЕЗ СЛІВ

ЩО ПОКАЗУЄ ДЗЕРКАЛО?

У квартирі Івана Семеновича Крапчитова — заступника начальника комбінату «Ворошиловградшахтобуд» — стоїть шикарне дзеркало-трельяж. Коли Іван Семенович дивиться в цей трельяж, він бачить себе і в анфас, і в профіль, і в напівпрофіль.

А от якби в це дзеркало глянув хтось із прокуратури, то побачив би:

- 1) що вартість дзеркала понад 1.500 крб.;
- 2) що зроблене воно на Ворошиловградській мебльовій фабриці за спеціальним наказом Івана Семеновича і продане йому не як дзеркало, а як тумбочка — за 280 карбованців;
- 3) що таке ж дзеркало Іван Семенович рік тому взяв на фабриці зовсім безплатно;

4) що за таку вигідну ціну — тобто безплатно — Іван Семенович відремонтував і реставрував всі інші меблі, якими обставлена його квартира;

5) що на тих же умовах (фабрика робить, а «замовець» не платить) для заступника начальника комбінату виготовлена ще й велика скриня, яку Іван Семенович поки що не встиг вивезти з фабрики.

От що можна побачити в оцьому дзеркалі-трельяжі.

Показати, що в майбутньому жде Івана Семеновича Крапчитова при такій його зазубушій вдачі, — дзеркало, на жаль, не може.

О. СТОРЧАК.

Вінсрет з Керцел

— Товариші! Не всі зразу, не всі зразу!

— Товариші! Хто ще хоче висловитись?

В багатьох колгоспах листоноші не забезпечені транспортом, і колгоспники одержують пошту з великим запізненням. (3 листів до редакції).

НА БЕРЕЗОВОМУ РИСАКУ.

— Тату, тебе викликають до школи.
— Що ти там натворив?
— Не я, а ти. Написав мені переказ на двійку...

Окремі обкоми комсомолу, замість того, щоб допомагати молодим комсомольським працівникам, засипають їх доганами.

«Швидка допомога» прибула.

Малюнки: А. АРУТЮНЯЦА, С. САМУМА та З. ТОЛКАЧОВА.

СТРАШНИЙ СУД

ДІЮТЬ:

ПАВЛЮК Дмитро Васильович — голова виконкому Косівської райради, Станіславської області.

БОЙКО ЗИНАДА ДЕНИСІВНА — секретар виконкому.

ТЕЛЯТНИКОВА Ніна Леонтіївна — зав. загального відділу.

У кабінеті т. Павлюка. Гніву голови виконкому немає меж. Бойко і Телятнікова стоять перед ним і тремтять.

ПАВЛЮК (стукає по столу, кричить). Я вам довіряв?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА (хором). Довіряли, Дмитре Васильовичу.

ПАВЛЮК. Право підписувати грошові документи вам дав? Готівкою гроші з банку брати дозволив?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Дали, Дмитре Васильовичу!.. Дозволили, Дмитре Васильовичу!..

ПАВЛЮК (схопився з місця, щосили гатить об стіл обома кулаками). А ви мене підвели?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Ой, підвели...

ПАВЛЮК. Гроші розтражили?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Ой, розтражили...

ПАВЛЮК. За фіктивних службовців зарплату одержували? На державні кошти в особистих справах каталися?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Бийте нас, карайте нас — одержували, каталися...

ПАВЛЮК. Мені аванси видавали, а повертати не вимагали?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Ой, видавали, ой, не вимагали.

ПАВЛЮК. На мої власні потреби бюджетні кошти витрачали?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Витрачали, Дмитре Васильовичу.

ПАВЛЮК. І все це ревiзiя викрила і в акті записала?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Викрила, товаришу Павлюк, записала, Дмитре Васильовичу!..

ПАВЛЮК (у розпачі). Ну, що мені тепер з вами робити?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА (приречено). Покарайте нас лютою карою, Дмитре Васильовичу.

ПАВЛЮК. Хіба є така кара на світі?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Є, Дмитре Васильовичу!

ПАВЛЮК (зрадів). Яка?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА (перестають тремтіти, бадьоро). Довіртеся нам знову.

ПАВЛЮК. Як?.. З грошима, з грошовими документами, з усім на світі?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Атож! І з грошима, і з грошовими документами, із усім на світі!

ПАВЛЮК (з сумнівом). І навіть тоді, коли облвиконком накаже вигнати вас з роботи?

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА (переконливо). Навіть тоді!..

ПАВЛЮК (задоволено потираючи руки). Ну, гаразд, караю вас своїм довір'ям. Тепер глядіть!... Спробуйте тільки підвести мене!!!

БОЙКО і ТЕЛЯТНИКОВА. Спробуємо, Дмитре Васильовичу, а ви нас тою ж лютою карою!..

Пританцювуючи, виходять із кабінету, сідають за свої столи і продовжують діяти далі.

І. ВОЗОР.

Виставка ШИФРЕТРЕВА

ДУПЛЕТОМ — НА СМІТНИК

Що треба знати, щоб виграти на бильярді, змайстрованому львівською артиллерією ім. III Інтернаціоналу, де головує т. Степушин?

Треба, перш за все, бити навмання, прицільні удари ні до чого не приводять: поле бильярда все в горбках; ямах та рівчачках;

треба, по-друге, всіляко уникати влучання в лузу, бо скоби луз погано закріплені й тому відскакують разом з кулями.

Нарешті, щоб забезпечити собі вірний виграш, треба просто не купувати такого настільного бильярда, бо місце йому не на столі і навіть не під столом.

ХИТКА ПОЗИЦІЯ

Якщо в гостях вас попросять присісти до столу, не забудьте снитати, на якому підприємстві виготовлений запропонований вам стілець. Коли це стілець Сумського лісозаводу, — будьте обережні: хоч він на чотирьох ніжках, а спотикається. Одна ніжка завжди коротша за інші.

Не здумайте, однак, сідати і на кушетку Сумського лісозаводу. Кушетка хитається, скрипить, волає про те, що її теж зроблено за принципом «стук-грюк, аби з рук!».

Що й казати, на хиткій позиції стоїть директор лісозаводу т. Кузьминський!

РУКА

Коли ми бачимо людину із складаним метром у руці, то, звичайно, думаємо, що вона має якесь відношення до столярного ремесла.

Виявляється, що в Америці метр — це ще не певна ознака.

Іде вулицею людина, в руках у неї складаний метр, ви думаєте, що це столяр, а виявляється — нічого схожого.

Що ж тоді це за людина? Це чиновник американського міністерства закордонних справ, і не простий собі чиновник, а для особливих доручень.

— Містер! — каже він, зупиняючи прохожого. — Дозвольте виміряти вашу руку.

Прохожий від здивування зупиняється, мов пень, а потім, щось зміркувавши, простягає руку і навіть посміхається.

— Короткувата! — каже чиновник. — Мені потрібна довша.

Таким способом він вимірює ще кілька рук, забігаючи для цього навіть у ресторани й кабаре. Розшуки чиновника викликають цікавість, і навколо нього збирається натовп роззяв.

— Он того зупини! — кричить якийсь ентузіаст із натовпу.

Ніхто не знає мети цих вимірювань, але всі сподіваються хоч щонебудь зрозуміти.

— Мою виміряйте! — пропонує якийсь телепень двометрового росту.

Чиновник вимірює, захоплено вигукує: «Олл райт!» і ніяк не може дотягтися до кінця руки.

— Bravo! Bravo! — радісно каже він. — Я вже виміряв 317 рук, — ваша найдовша.

Телепень просто сьє від радості.

— Значить, я переміг у конкурсі? — запитує він.

— В якому конкурсі?

— Як-то в якому конкурсі?! — обурюються в натовпі. — На якого ж біса ви зупиняєте людей і забираєте в них час?!

— Я нічого в людей не забираю, — сміється чиновник. — Якби ви знали, яка блискуча кар'єра чекає вашого довгорукого, ви б інакшої заспівали!

— Яка кар'єра?

Але чиновник такий радий своїй знахідці, що нічого не відповідає, зупиняє таксі і, виштовхнувши в нього отетерілого телепня, їде в міністерство.

— Містер! — кажуть там довгорукому. — Ми включили вас до складу американської делегації в ООН. Там ви, в міру потреби, будете високо підносити руку, тим самим подаючи знак делегатам підкорених нам країн, щоб вони робили те ж саме. У вас довга рука і її буде добре видно з усіх кутків у залі засідань!

Цю історію ми вигадали, прочитавши в газетах повідомлення про те, що делегат США на сьомій сесії Генеральної асамблеї ООН Гросс, бажаючи пустити в дію американську «машину голосування», намагався піднести руку якнайвище. І в нашій, так званій «творчій уяві» виникла думка, що не треба було Гроссу так мучитись і тягти догори свою, можливо, коротку руку, а простіше було б найти якого-небудь довгорукого телепня.

Американська делегація сидить на першій лаві, прямо перед головуючим. Якби в її складі був такий телепень з довгою рукою, вся робота «машини голосування» була б дуже полегшена.

— Хе-хе-хе! — реготав би телепень, підносячи руку. — Тепер ніхто не може сказати, що я не заробляю собі хліб власноручно.

Переклад з болгарської.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЖИВОТА НЕ ШКОДУЮЧИ...

Американські імперіалісти на всіх перехрестях галасують, що вони насаджують культуру у відсталих і диких краях.

Як проходить це насадження, проілюструвати легко. От, скажімо, недавно прибула в Марокко група солдатів американського військового флоту. Глянули цивілізовані американці на відсталих марокканців — бідні люди, невесело живуть... Треба їх розвеселити і просвітити. Найняли заморські культуртрегери кількох безробітних бідняків, зав'язали їм очі, понапихали в боксерські рукавиці заліза і витягли нещасних «боксерів» на ринг.

Почалося небачене змагання. Марокканці били один одного в зуби, в животи, вмивалися кров'ю, а культурні американці реготали, іржали, як жеребії, свистіли.

Що й казати, — насаджуючи «культуру», американці справді живота не шкодують. Чужого...

ШВЕДИ ГОРЯТЬ...

Швеція подружилася з Америкою. Чорною хмарою посунули до шведів заморські гості. Навіть міс Трумен, скандально відома всьому світові співачка, зволіла відвідати Стокгольм. Місцева ліберальна газета «Експресен» пише, що під час перебування у шведській столиці донька Трумена ходила з озброєною охороною. Її охоронці поводитися напрочуд брутально. Так, наприклад, одному фотографові вони сказали:

— Якщо ти сфотографуєш міс, — дамо по морді!

Мовляв, дружити — дружи, а морду подалі держи... А то може вийти така «дружба», що й водою не оділлеш!

В Японії під виглядом поліції формуються військові частини. До цих частин вербують всіляких злочинців.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Що накажете робити з цими злодюгами?
— У поліцію їх!

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

У ТЕНЕТАХ ФБР.

Душись, рибко!..

Нещодавно в річці Сулі під Лубнами відбулася широка нарада риб місцевої породи, скликана з ініціативи Карася і Шуки.

Забувши про одвічну ворожнечу, Карась і Шука звернулися до всіх жабернодихаючих з пропозицією обміркувати одне питання: як далі рибам у Сулі та Удаї жити?

Першим на нараді виступив доброзичливий Карась. Боязко поглядаючи на Шуку, пускаючи від хвилювання пухирі, Карась сказав:

— Я коротко: ніж гинути безславно, то нехай нас краще всіх піймають і засмажать на сковороді.

— Як це засмажать на сковороді? — обурився В'язь. — Я ще хочу рости і поправлятися. Моя вага — 2 кілограми, а я можу набрати всі 6 кілограмів. Ніяких сковорідок! — патетично вигукнув він, не помічаючи ехидної посмішки Шуки. — В чім річ? Усім відомо, що Лубенський райвиконком на чолі з його головою товаришем Ільченком ще п'ять років тому ухвалив постанову, у якій зобов'язав правління п'ятнадцяти коноплесіючих колгоспів побудувати мочильні ями і рішуче заборонив їм мочити коноплі в Сулі та Удаї. Ми хочемо знати — де ця постанова і де коноплі?

— Постанова — у вогнетривкій верші, а коноплі — в Сулі та Удаї, — пискнув сірий Бубирець і сховався за широку спину Чабака.

— Правильно! Тисячі кіп конопель мочать колгоспи в річках щосени, отруюють нам життя. Ми гинемо! Ми вимагаємо... — зірвався з баса на дискант завжди поважний Лін.

— Дозвольте запитання? — перебила метка Красноперка. — Кажуть, що на Лубенщині колгоспи розкішні ставки збудували. Давайте колективно просити, щоб нас усіх туди переселили.

Всі присутні на нараді риби глянули вбік Шуки, яка досі мовчала, ніби в рота води набрала. Всіх цікавила її авторитетна думка.

— Мене в ставок не пустять, — сказала вона, — бо я дзеркальних Коропів дуже люблю. Я пропоную звернутися до прокурора. Доручимо цю справу Окуневі. Він хоробрий, наполегливий і до того ще й колючий.

Окунь, який легковажно ганявся за сіреньким Бубирем, почувши пропозицію Шуки, застержливо повернувся до неї хвостом і, наїжачивши колючки, заявив:

— Нічого не допоможе. Районна газета «Червона Лубенщина» тричі писала про те,

що в Сулі та Удаї мочать коноплі? Писала! Двічі про це писала обласна газета «Зоря Полтавщини»? Писала! А що з того? Прочитали районний прокурор Базь та обласний — Москаленко ті газети і мовчать, мов риби. А райсанінспектор Закаціоло та голова товариства мисливців і рибалок Якубенко бачать, що прокурори ані пари з уст, і собі теж у рот води набрали. Вони мовчать, а ми гинемо. Чому на цій нараді немає наших побратимів — Сомів, Білизни, Коропів? Де вони? Всі загинули в отруєній коноплями воді. А скільки лишилося шановних і смачних Миньків? Одишці! Я пропоную всім рибам негайно залишити територіальні води Лубенського району і не появлятися тут доти, доки не подадуть на наш захист свої гнівні голоси прокурори, доки з вогнетривкої верші не витягнуть на світ білий постанови райвиконкому та не виконають її по всіх пунктах...

Пропозицію Окуня було прийнято одностайно.

В. БЕЗОРУДЬКО.

Дружній шарж С. САМУГА

В. М. ГРИГОР'ЄВУ —
ХУДОЖНИКОВИ-ПЕРЧАНИНОВІ —
В ДЕНЬ П'ЯТДЕСЯТИРІЧЧЯ

Побажаєм ювіляру
Свіжих сил,
зростання дару,
Щоб ще більше часу й жару
Ворогам давати міг,

Щоб перо його шпигало
Паліїв війни, як жало,
Обпікало, як жигало,
І шмагало, як батіг!

Остап ВИШНЯ

БУДІВНИКИ-САМОДІЯЛЬНИКИ

У селі Ново-Іванівці, Новоодеського району, Миколаївської області, треба було відремонтувати школу.

На це було асигновано певну суму грошей.

Колишній голова Ново-Іванівської сільради т. Бендус разом із колишнім директором школи т. Дмитрієнком вирішили:

— Навіщо нам ремонтувати стару школу? Давай краще нову збудуємо!

— Давай!

Почали будувати.

Було це ще 1949 року.

Ну, почали й почали...

А грошей на ремонт було тоді асигновано 25 тисяч карбованців. За таку суму нової школи не збудуєш — ясно.

Пішли «ремонтні» гроші і 1949, і 1950, і 1951, і 1952 років на будівництво тієї ж таки нової школи.

І що вийшло?

А те вийшло, що вгнали в будівництво 47 з гаком тисяч карбованців, сяк-так вивели стіни — та й загальмували.

Ця «самодіяльна» будова, розуміється, руйнується, будівельні матеріали, що їх було придбано, псується, розбазарюються і т. д.

Хороша думка побудувати нову школу обернулася на злочин.

Чому?

Ясно чому: не те робили, що треба було робити.

Дано гроші на ремонт — і робить, значить, ремонт, не беріться за те, що, по-перше, незаконне, а по-друге, — не по ваших силах.

От і скандал!

Взагалі на Миколаївщині (та, мабуть, не на самій тільки Миколаївщині) розплодилось чималенько отаких горе-будівників, що витрачають гроші, відпущені для капітального ремонту, на нові, незаплановані будівлі.

У Вознесенському районі розпочали будівництво районного Будинку культури, витративши 37 тисяч карбованців тільки на складання кошторису та іншої документації.

У Тилігуло-Березаньському районі незаконно витратили 84,3 тисячі карбованців на прибудову до школи, яка (прибудова) за кошторисом коштує більше, як 307 тисяч карбованців. Витратили... Ну, а далі? Де взяти решту грошей?

У Баштанському районі витрачено таким самим способом 40,8 тисячі карбованців.

У Жовтневому районі під маркою капітального ремонту будують Костянтинівську школу, будинок виконкому райради, прибудову до Будинку культури, на що 1951 року було витрачено 123,3 тисячі карбованців. Недобудована Костянтинівська школа руйнується.

Не думайте, що Перець проти нових шкіл, нових будинків культури, будинків райрад і т. д., і т. ін...

Перець — за!

Але Перець насамперед за законність, за державну й фінансову дисципліну!

Бо недодержання дисципліни веде до марнотратства!

Бо таким-о чином будується не школа, а сама тільки «ш», а на «кола» грошей не вистачає...

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

На станцію Велике Березне прибуло 60 тонн вугілля на адресу Великоберезнянської окреспоживспілки і наче прикипіло тут. Станція неодноразово просила голову окреспоживспілки т. Купаря: «Заберіть, будь ласка, своє вугілля». Потім скаржилася на нього окрвиконкомові. А вугілля лежало-лежало просто неба, горіло-горіло помалу і, нарешті, з палива перетворилося на звичайне сміття.

Допоможі, Перче, винести це сміття з нашої хати!

М. СТОЙКА,

Закарпатська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Тернопільське обласне управління сільського господарства направило на посаду головного агронома Золотниківського райвідділу сільського господарства В. Й. Яворського, який до того півроку працював керуючим у Липківському відділенні Корницького цукрокомбінату. На старій роботі він відзначився тим, що розвалив роботу, здивував усіх палкою любов'ю до спиртних напоїв, програвив на весь комбінат шахрайськими комбінаціями.

Згодом обласне управління прислало в райвідділ ще одного спеціаліста (на посаду старшого зоотехніка) Стеця В. А., вигнаного з Монастириського райвідділу сільського господарства за пиятику й хуліганство...

Гоголівський Солоній Черевик колить ладен був віддати свою дочку за парубка тільки тому, що парубок «сивуху важко дудлить». Чогось особливо небезпечного ми в цьому не бачимо: Солоній підбирав кандидатуру на посаду власного зятя.

На нашу думку, набагато небезпечніші штуки виходять, коли сучасні солонії висувають на відповідальну роботу «парубка» тільки за те, що той «сивуху наче брагу хлище»!

О. ВАШЕНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Якщо тобі доведеться коли-небудь обідати у їдальні № 21 відділу робітничого постачання тресту «Зуївантрацит», дам тобі раду: займай стілець у великому залі. Та тільки не переплутай, бо залів у їдальні — три! Великий — для шахтарів, середній — для малого начальства і малий — для великого. Малий

зал — чистий, там смачно готують і ввічливо обслуговують. Великий зал — брудний, обслуговування погане, якість обідів — ширнетребівська.

Завідувача їдальнею т. Мальцева весь час товчеться у малому залі, а відвідувачі малого залу у великий зал ніколи не заглядають.

Як бачиш, Перче, місце твоє — у великому залі. З перцем їжа, кажуть, смачніша!

І. РОСТОПЧИН.

Катик,
Сталінської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти знаєш Марію Іванівну? Ту саму, що її чоловік т. Демчук — старший інспектор Димерського райвідділу — стежить за дотриманням фінансової дисципліни. Так от, коли я дивлюся на Марію Іванівну Демчук, то завжди згадую арію з «Севільського цирюльника»: «Фігаро тут, Фігаро там!», бо Марія Іванівна працює тут, у Димері, статистиком райвідділу охорони здоров'я, і там, у с. Вахівці, за 22 кілометри від Димера, секретарем у школі. Куди то му Фігаро!

Отже, Перче, здається, цілком ясно, що «Марія Іванівна тут, Марія Іванівна там». А от де тут законність? Це зовсім неясно.

Т. ДИМЕРСЬКИЙ.

Київська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Зверни увагу на цей підпис: Цей автограф належить одному з диспетчерів Чернігівського облавтогостресту. Познайомились ми з ним у Прилуках. Зібравши групу пасажирів, яким треба було добратися до Яблунівки, цей диспетчер зупинив попутну машину, влаштував нас і побажав щасливої дороги. Залишилися у нас про нього приємні спогади і три квитанції, підписані не дуже розбірливо. Якщо до цього додати, що пасажирів було 8 і кожний з них заплатив по 5 крб., а квитанції одержали лише 3 (працівники споживспілки тт. Шевченко та Назаренко і працівник юридичної консультації т. Іваненко), — стане ясно, що цей диспетчер не хворіє на пунктуальність. Державну касу він легко плутає з власною кишенею.

Отже, ще раз просимо звернути увагу на цей підпис. Увагу слідчих органів.

В. КЛИМЕНКО.

Яблунівка,
Чернігівської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 16 журналу, в розділі «Перчанський телевізор», було вміщено замітку «Ой, чия це хата?» про зловживання хлібних інспекторів Глібова та Бутенка. Обговоривши виступ ПЕРЦЯ, бюро Нікопольського райкому КПУ виключило Глібова з партії, а Бутенкові оголосило сувору догану. Обох їх знято з роботи.

До редакції надійшов лист про те, що керівники Українського управління Головнафтозобуту займалися окоманіюванням. При перевірці факти ствердилися. Наказом міністра нафтової промисловості СРСР т. Байбакова начальника Українського управління Кобзаря П. А., його заступника Стасовського А. К. та головбуха Ігнатенка М. Ф. знято з роботи.

Директор Луцького хімілгоспу Жилинський зловживав службовим становищем і неправильно добрав кадри. Читачі написали про це до ПЕРЦЯ. За повідомленням Волинського обкому партії, Жилинського знято з роботи. Справу про зловживання передано слідчим органам.

За матеріалами, надісланими ПЕРЦЕМ до судових органів, порушників Статуту сільськогосподарської артілі: голову колгоспу імені Крупської (Доманівський район, Одеської області) Вітюна та його заступника Гусарова засуджено до 15 років юзюного, а комірника Чеховського до 10 років поправно-трудова табора.

За потурання порушникам Статуту Одеський обком партії оголосив догану секретареві Доманівського райкому КПУ Надольнику М. Є. Заступника голови виконкому райради Голодняка Н. Г. знято з роботи. Завідувача райвідділу сільського господарства Афанасьєва виключено з партії і знято з роботи.

Один фотокореспондент одержав завдання сфотографувати на Одещині зразковий будинок агрикультури. Заїхав він в обласне управління сільськогосподарської пропаганди проконсультуватися.

— Ідьте в Первомайський район, у колгосп «Партизанська іскра». Там найкращий будинок, — авторитетно заявила кореспондентів заступник начальника управління т. Ершова.

Як на крилах полетів кореспондент у колгосп і побачив там те, що ви, шановні читачі, бачите на фото: на дверях будинку агрикультури — здоровенний замок, зроблений за останнім словом техніки...

— Не дивуйтеся, — сказав йому колгоспник, — торік у нас справді був зразковий будинок

агрикультури. Це наш голова колгоспу Кель зробив з нього зерносковище.

— Чому ж про це не знають в Одесі? Чому не знає т. Ершова?

— А звідки ж їм знати? — посміхнувся колгоспник. — Це якби Кель повісив такий замок в управлінні, на ту шафу, де зберігаються торішні зведення про роботу будинків агрикультури, або засипав зерном кабінет самого начальника управління, — був би перелолох! Вся робота припинилась би...

Розсердився кореспондент, націлівся, цокнув і зняв замок.

Беріть з нього приклад, товариші з обласного управління.

Знімайте такі замки. Тільки не фотоапаратами...

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЯНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Моцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплата ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (253) (на українском языке).

Підписано до друку 9.І. 1953 р.

Формат 70x105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 00326.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна», Київ, Прозорівська, 59

Зам. 4268. Тираж 100.000 прим.

— Скільки висовую руку — і хоч би тобі що! Чого ці корейці ждуть?
— Ждуть, коли ти висунеш голову.